

DE GEKROONDE AARDE

HARO WIJNSOUW

DE GEKROONDE AARDE

HET TRANSFORMATIEPROCES VAN DE BLAUWE PLANEET

De gekroonde Aarde

© Haro Wijnsouw 2019

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Peter Wijnsouw

Isbn 9789402197815

INHOUD

VOORWOORD 7

HET MULTIVERSUM - <i>De ruimere dimensies van het bestaan</i>	11
DE VEILIGE HAVEN EN DE WEIDSE OCEAAN - <i>De intuïtieve waarneming</i>	17
HET LEVENSLIED - <i>Manifestatie in het licht</i>	23
IN DE STERREN – <i>Het ontstaan en de werking van het heelal</i>	30
CONSTELLATIE – <i>De innige relatie tussen de Zon en haar planeten</i>	38
DE PRILLE PLANEET – <i>De geboorte van een nieuw bewustzijn</i>	45
ENERGETICA – <i>Het energiestelsel van de planeet</i>	51
DE AARDSE AURA – <i>Het energieveld van de planeet</i>	55
DE AARDSE MATERIE – <i>De zichtbare en tastbare planeet</i>	59
TOT DE KERN – <i>In het hart van de Aarde</i>	66
DE BRON – <i>Het ene</i>	72
HET PRIMAIRE LEVEN – <i>De aardse oerkrachten</i>	73
HET SENSITIEVE LEVEN – <i>De aardse natuurwezens</i>	84
EEN GEVOELIGE HUID – <i>De fragiele aardkorst</i>	93
HET LEVEN VAN STENEN – <i>De gesteentes en bodems van de aardkorst</i>	99
MIST EN REGEN, WESTENWIND – <i>Het aardse klimaat</i>	108
HET STUWENDE LEVEN – <i>De chaotische kracht van bacteriën en virussen</i>	118
HET ORDENENDE LEVEN – <i>De structuur van schimmels en algen</i>	124
HET REIKENDE LEVEN – <i>Het geestelijke aspect van bomen en planten</i>	131
HET VERZORGENDE LEVEN – <i>Het sensitieve aspect van bomen en planten</i>	137
HET ZINTUIGELIJKE LEVEN I – <i>Waterdieren</i>	146
HET ZINTUIGELIJKE LEVEN II – <i>Landdieren</i>	155
HET TRANSFORMERENDE LEVEN – <i>Walvissen en dolfinnen</i>	168
DE MENSELIJKE ONTWIKKELING – <i>De zelfbewuste prismaat</i>	172
DE MENSELIJKE GESCHIEDENIS I – <i>De mannelijke expansie</i>	181

DE MENSELIJKE GESCHIEDENIS II – <i>De westerse expansie</i>	190
DE MENSELIJKE SAMENLEVING – <i>De tak en de zaag</i>	199
HET MENSELIJK ZIJN I – <i>Hart en hersenen</i>	206
HET MENSELIJK ZIJN II – <i>Lichaam en geest</i>	213
HET MENSELIJK ZIJN III – <i>Leven en dood</i>	221
WOELIGE TIJDEN I – <i>De Aarde en haar bewoners in een kramp</i>	228
WOELIGE TIJDEN II – <i>De Aarde en haar bewoners roeren zich</i>	232
DE TAAL VAN HET HART – <i>Het vatten van de samenhang</i>	240
DE AARDSE BLOEI – <i>Het ontwikkelingsproces</i>	245
OPENBLOEIEN – <i>De openbaring van de ziel</i>	255
BEVRUCHTING – <i>Inspiratie tijdens de aardse bloei</i>	260
EVENWICHT – <i>De essentie van de Aarde</i>	266
TRANSFORMATIE – <i>Het gouden hart</i>	270
TOEKOMSTMUZIEK – <i>Het einde is een nieuw begin</i>	273
NAWOORD	279
DE AARDE: EVENWICHTSKUNSTENAAR	282
LITERATUUR	283

VOORWOORD

De kijk van de mens op de wereld om zich heen is doorgaans vrij beperkt. Zo zien we onszelf als grote oorzaak van de ingrijpende veranderingen die de aardse landschappen en het klimaat ondergaan. Ons gedrag en onze ongebreidelde expansie heeft volgens de wetenschappelijke onderzoeken ertoe geleid dat we in snel tempo de tak aan het afzagen zijn waarop wij en zoveel ander leven op deze planeet zitten. We dreigen ons eigen leefmilieu te vernietigen en brengen zo onze toekomst als soort in gevaar.

Wanneer we het ruimere beeld scheppen dan zien we dat wij mensen een voorname maar zeker niet de enige rol spelen in de aardse ontwikkelingen. Wat er gaande is op deze planeet is zoveel meer dan wat we op het eerste gezicht kunnen zien en meten en het heeft tegelijk oorzaken die heel dichtbij maar ook heel veraf hun oorsprong hebben. Het leven op Aarde bestaat uit talloze zichtbare en onzichtbare dimensies en op alle niveaus zijn er ingrijpende veranderingen bezig. De Aarde is in haar geheel in een diepgaand transformatieproces verwickeld waarbij de vele levensvormen die ze in de loop der tijden heeft gecreëerd een gelijklopende ontwikkeling meemaken. Zowel de grote primaire krachten, het uitgebreide sensitieve leven, de ideeënwereld als het aan het aardoppervlak gemanifesteerde leven worden hierbij compleet overhoop gehaald. De Aarde verandert tot op essentieel niveau en hierbij wordt elk aspect van haarzelf in vraag gesteld. Talloze in onbruik geraakte delen van het aardse systeem worden vernietigd en volledig nieuwe en onvermoede krachten worden aangeboord.

Dit boek heeft als doel om heel dit aardse transformatieproces in een breder kader te plaatsen en onszelf te bevrijden van onze beperkte kijk op de werkelijkheid. Dit is nodig indien we echt willen begrijpen wat er met de Aarde en met onszelf aan de hand is. We zijn zoveel meer dan alleen een boeman die als een meteorinslag een groot deel van het leven vernietigt.

In het verhaal zal blijken dat wij als mensheid door de Aarde zijn ontwikkeld om een bepaalde rol te spelen in het veranderingsproces. Onze dominantie aan het aardoppervlak heeft een betekenis. Ons hoogontwikkeld brein dat voor een ongebreidelde expansie heeft gezorgd is belangrijk gebleken in de aardse transformatie. Niet alleen de mensheid maar elk aspect in elke mogelijke dimensie op deze Aarde, het zonnestelsel en het ruimere heelal vervult in het proces zijn geheel eigen functie. Zowel de micro-organismen in de bodem als een nabijgelegen sterrenstelsel spelen elk op hun beurt een rol in het verhaal.

De Aarde zelf heeft een eigenheid die haar onderscheidt van de andere planeten. Ze heeft een bepaalde taak in het zonnestelsel. Het mooie is dat we dit zowel kunnen aflezen uit haar energieveld, uit het gemanifesteerde leven aan het oppervlak als uit de diepte van haar ziel.

Om te begrijpen wat het transformatieproces van de Aarde inhoudt is het nodig om op zoek te gaan naar de specifieke kwaliteiten van de planeet en haar bewoners en na te gaan wat de verschillende invloeden zijn uit het nabije en ruimere heelal. Het is een ongelooflijke fascinerende zoektocht geworden waarbij talloze aspecten van de Aarde zich hebben geopenbaard. Zowel op het niveau van haar primaire krachten, haar gevoelsleven als haar materiële expressie heeft de Aarde zich op een onbevengene manier kenbaar gemaakt. Ze vindt het nodig om zich te laten zien wie ze werkelijk is.

Maar ook de Zon, de planeten en de sterren die direct of indirect met het transformatieproces te maken hebben lieten zich kennen. Het benoemen van het werkelijke van een zeester, de stratosfeer of de planeet Neptunus is een erkenning. Het brengt hen allen nog sterker tot expressie.

Het benoemen door de mens van wat de Aarde in werkelijkheid is maakt dat de planeet zichzelf herkent, dat ze zich tot uiting kan brengen en zo haar rol kan opnemen in het grotere geheel.

Dit boek is op een volkomen onderzoekende manier geschreven. Elke stukje informatie is doorvoeld. Het is intuïtief beleefd en daarna door logisch te redeneren tot een bevattelijk geheel gemaakt. Deze combinatie van voelen en denken, ingebed in de onmetelijke ruimte die het hart kan vatten, leverde een ruimer beeld van de werkelijkheid op. Het bracht me naar ver verwijderde sterrenstelels, tot in het hart van de Aarde, in de beslotenheid van atomen en in contact met zowel grootse als subtiele krachten. Het was telkens een oefening in het loslaten van de beperkingen van tijd en ruimte, om zo af te stemmen op energievelden en informatie in het verleden, de toekomst en op plaatsen dichtbij of ver verwijderd. Deze manier van werken hebben mensen altijd al gebruikt om een ruimere waarneming te bekomen, de moderne mens is daarbij in staat om de informatie rationeel te benaderen. Het boek is een ware lofzang op het aardse leven, op haar prachtige creaties en op de bijzondere rol van deze planeet. De mens heeft een groot aandeel gekregen in dit boek. Dat kan ook niet anders, hij speelt een belangrijke rol in de aardse ontwikkelingen en jij en ik zijn tenslotte mensen. Ik heb heel wat aspecten van het aardse transformatieproces belicht maar het was vooral de bedoeling om de interacties aan de oppervlakte te brengen. Het is immers doorheen de relaties dat het ruimere beeld geschapen wordt.

Toch is het boek vrij lineair opgevat. Alhoewel in het transformatieproces alles op zijn kop wordt gezet kan een zekere vertrouwde structuur enige houvast bieden om alles te begrijpen (om die structuur daarna weer los te laten). Het boek verklaart eerst hoe het leven zich manifesteert, hoe het zich in dit universum heeft ontwikkeld doorheen de oerknal, de sterren, het zonnestelsel, de Aarde en haar bewoners. Tenslotte, nadat de samenhang duidelijk is geworden komen we op het punt waarop de Aarde in haar ware kracht komt. Hoe ze hiertoe komt en hoe dit verloopt is een wonderlijk en tegelijk heel logisch verhaal. Het openbloeien is haar uiteindelijke doel. De kroon op het werk.

Er zijn een aantal beperkingen in het boek die onze cultuur met zich meebrengen. Ofschoon ze beladen zijn en verkeerd kunnen begrepen worden gebruik ik toch termen zoals god en godin of engel en draak. Ik schets telkens het breder kader waarin ze fungeren maar het blijkt niet eenvoudig te zijn om er minder beladen termen voor te bedenken. Een ander feit is dat de focus in het boek sterk op de westerse mens ligt. Dit komt enerzijds omdat ik er zelf een ben maar ook omdat het juist de westerse mens is die in dit tijdsgewricht een overheersende rol speelt. Tenslotte is het geschreven vanuit mijn eigen beperkingen, vanuit mijn achtergrond en verleden. Toch is dit onderzoek zo helder mogelijk gevoerd. Het is zoals gezegd volkomen doorvoeld en vrijwel elk stukje is gewogen in het hart.

Het hart is de evenwichtskunstenaar in het geheel. Het weet wat waarachtig is.

Tenslotte wil ik er nog op wijzen dat de veranderingen op Aarde zich in snel tempo voltrekken, in het nawoord lees je dan ook meer omtrent de recentere ontwikkelingen. Dit betekent niet dat de nieuwe situatie de oude heeft achterhaalt en dat wat je in dit boek leest niet meer geldt. Beide toestanden zijn even waar, zowel het verleden als het heden spelen hun rol.

Dank aan de mier, de kwal, het olivijn, de Kuipergordel, Sirius, de walvis en het Andesgebergte. Dank aan de godin van de Aarde (en de god!), de chaotische en ordende krachten, de aura van de planeet en de beschermengel van de boom in mijn tuin. Dank aan mijn zoon Peter en mijn vrouw Anna.

Juist door de liefde voor veelvoud vindt de Aarde de eenvoud.

HET MULTIVERSUM

De ruimere dimensies van het bestaan

De ingrijpende veranderingen die op Aarde plaatsvinden zijn alleen te vatten door een zo ruim mogelijk beeld te scheppen van de situatie. De middelen die we hierbij momenteel hanteren volstaan niet. We dienen veel verder, dieper en breder te gaan dan de mens ooit heeft gedaan. We dienen onszelf als mensheid te overstijgen in onze percepties.

Net zoals een paard met oogkleppen slechts een beperkt deel van zijn omgeving ziet, zo sjokken wij mensen verder op ons levenspad met een heel enge kijk op de werkelijkheid. Meestal richten we ons alleen op de weg die voor ons ligt. We hebben amper oog voor het ruimere beeld in ons bestaan. Op die manier blijft onze belevingswereld beperkt, missen we vernieuwende inzichten en laten we talloze mogelijkheden aan ons voorbijgaan.

Tijdens ons leven houden we het liefst vast aan één vaststaande realiteit. Er is echter veel meer dan alleen die ene weg die voor ons ligt. De werkelijkheid uit zich in een oneindig aantal werelden. Het is een multiversum. Wijzelf scheppen deze werelden met onze perceptie. Elk mens, elke groep mensen en elke cultuur of samenleving schept zijn eigen wereld. We creëren allemaal onze eigen werkelijkheid.

De verschillen in wat we waarnemen kunnen uiterst miniem zijn zodat jij en ik zonder al teveel problemen kunnen samenleven. Ze kunnen ook in die mate uiteenlopen dat er werkelijk sprake is van een leven in andere werelden.

Verschuivingen in de realiteit zijn soms zo extreem dat ze voor de meesten onder ons niet meer te vatten zijn. Daarvoor is de mogelijkheid om voorbij onze oogkleppen te kijken te beperkt. Het zijn dan ook vaak degenen die een extra stel antennes hebben zoals kunstenaars, filosofen en intuïtieve genezers die toegang hebben tot de ruimere dimensies. Ze kijken, denken of voelen verder dan wat er op

het eerste gezicht waarneembaar is. Ze kunnen over een grens gaan, kijken over het muurtje en gaan door de deuren van perceptie.

Deze ruimere dimensies bestaan in principe uit een oneindig aantal lagen en nuances. Het gaat om kleine verschuivingen in ons dagelijks bestaan tot het opgaan in werelden die los staan van de huidige tijd- en ruimtebeleving. Zo zijn kunstenaars en filosofen in staat om aan een aspect van het leven een bepaalde draai te geven waardoor de realiteit en ons gezichtspunt ruimte krijgen. Ademruimte. Medicijnmannen en sjamanen in allerlei culturen gebruiken deze andere werelden om contact te leggen met voorouders, natuurwezens en andere vormen van bewustzijn waar we in het dagelijkse bestaan weinig of geen voeling mee hebben. Ze zijn in staat ermee te communiceren en er veranderingen in aan te brengen die zich uiteindelijk in de tastbare en zichtbare dimensie zal uiten. Zo kan een genezer door de gevoels- of ideeënwereld van de zieke reizen en daar, net zoals een gebroken been wordt gespalkt, er verbindingen herstellen. Of er nieuwe maken. Priesters en geestelijken begeven zich dan weer in een voornamelijk spirituele dimensie. Ze spreken met de goden, met de krachten die het leven op de Aarde omvatten. Tenslotte zijn er de wetenschappers die proberen verder te kijken dan de mechanische kijk op het leven. Kwantumfysici die in hun laboratoria tot de conclusie komen dat de werkelijkheid virtueel is en datgene wat wij als reëel ervaren eigenlijk illusies zijn. Of sterrenkundigen die theorieën opzetten over parallelle universa en witte gaten.

Kunstenaars, medicijnmannen en bevlogen wetenschappers begeven zich allemaal door de deuren van perceptie. Elk op hun manier, steeds gekleurd door hun achtergrond en cultuur. Ze scheppen een beeld van andere werkelijkheden waardoor hun blikveld wordt verruimd en hun ervaringen zich verdiepen. Ze scheppen een multiversum.

Meer en meer zie je dat niet-ingewijdenen toegang krijgen tot de ruimere dimensies. Ze hebben geen opleiding nodig of ingewikkelde rituelen. Het zijn mensen die bewuster, alerter en fijngevoeliger

worden. Hun intuïtie ontwikkelt zich scherper en ze kunnen het vertrouwde beeld van tijd en ruimte gemakkelijker loslaten.

Er bestaan dus een oneindig aantal werkelijkheden die pas vorm krijgen op het moment dat wij besluiten ze te scheppen. En net zoals er een veelheid aan werelden zijn, zo heb je ook talloze manieren om ze te ervaren. Een heel eenvoudige is om het multiversum als een manifestatie vanuit een nulpunt te zien. Vanuit één enkele bron ontvouwen de verschillende werelden zich als de stralen van een ster. Dit is heel mooi en elegant maar voor ons gepolariseerde wezens minder goed bruikbaar in het dagelijkse leven. Om uit alle mogelijkheden de meest relevante te creëren hebben wij daarom een dualistisch universum geschapen. Dit gedualiseerde perspectief gaat uit van tegenstellingen. De tegenstelling tussen licht en donker is een van de meest fundamentele die we kennen.

Vanuit eenheid vervalt het bestaan in licht en donker. Twee uitersten die in ons dagelijkse beleving beide een belangrijke rol spelen. We leven in een cyclus van dag en nacht, we lopen over de ogenschijnlijke donkere Aarde in het stralende zonlicht en maken een scheiding tussen een lichte bovenwereld en een duistere onderwereld.

Vanuit deze gedualiseerde kijk op het bestaan kun je onderscheid maken tussen een donkere onbestemde en een in het licht gemanifesteerde dimensie. De gemanifesteerde wereld is datgene wat we op het eerste gezicht en gevoel waarnemen. Alles wat we zien en kunnen aanraken is gemanifesteerd. Ons eigen lichaam, het tuinhek, de kwal op het strand, een raket, de Maan en al de sterren. Emoties zijn ook heel duidelijke manifestaties. Je leest ze af op iemands gezicht, je ruikt het angstzweet en voelt de spanning door je lijf zinderen. Zelfs de ideeën die je hebt bedacht, uitgesproken en opgeschreven kun je beschouwen als manifestaties. Het zijn allemaal zichtbare, hoorbare, voelbare, ruikbare en aanraakbare uitingen van een achterliggende gedachte of een onderliggend gevoel. Manifestaties zijn dan ook

afkomstig uit een op het eerste gezicht onzichtbare en duistere wereld. In deze donkere onbestemde dimensie bevinden zich al de niet te vatten ideeën, gevoelens en geestelijke sferen en is er contact mogelijk met de vormen van bewustzijn die zich niet of nauwelijks hebben gemanifesteerd in de materie.

De tegenstelling tussen het zichtbare en het donkere kom je in de gedualiseerde dimensie waarin de natuur zich heeft ontplooid op talloze manieren tegen. Zo heeft de mens een duidelijke voor- en achterkant en het is dan ook vanuit de onbestemde achterzijde dat er aan zijn voorzijde manifestatie plaatsvindt. In het licht van zijn woorden, gezichtsuitdrukkingen, ogen én zijn uiterlijke geslachtsdelen. Maar hij heeft ook een onder- en een bovenwereld die vorm krijgen in een donkere onderbuik en een in het licht badend hoofd.

Deze verticale tegenstelling laten de bomen ons op schitterende wijze zien. Het in het duister groeiende en immer over het hoofd geziene wortelgestel is de onderaardse onbestemde dimensie. Hier huist het onderbewustzijn van de boom en van hieruit zal het zichtbare leven zich ontplooiën in het stralende zonlicht. Een duidelijker beeld van de onder- en de bovenwereld is er niet. Grotere organismen zoals rivieren en wouden functioneren op een gelijkaardige manier. Onder het aardoppervlak is het landschap evengoed aanwezig maar dan eerder in een ongrijpbare, onbestemde dimensie.

Het spreekt vanzelf dat er ondergronds, in onze buik en rug ook materie aanwezig is en er dus evengoed manifestatie heeft plaatsgevonden. De gedualiseerde perceptie van het leven, dus niet alleen die van de mens, zorgt ervoor dat alles zich in een zwart-wit verhouding openbaart. Het is een manier om onderscheid te maken op de meest fundamentele manier. Het is een teruggrijpen naar de eerste scheiding tussen licht en donker waardoor de herinnering aan de hereniging levendig blijft. De gedualiseerde beleving van de werkelijkheid is een handige manier om met de realiteit om te gaan. Het is echter deze tweedeling die ervoor

zorgt dat de mens zo moeilijk de verbinding maakt met de ruimere dimensies. Het zet ons oogkleppen op waardoor we alleen gefixeerd zijn op de weg die voor ons ligt. Alles wat achter ons ligt speelt zich af in een onzichtbare en donkere wereld.

We zijn van nature bang voor het donkere. De oermens in ons is nog steeds op zijn hoede voor de op de loer liggende roofdieren. Het is een heel fundamentele overlevingsangst die we vanuit het dierlijke in onszelf meedragen. Los daarvan is het meer dan normaal dat het onzichtbare weinig vertrouwen opwekt in het naar het licht snakkende leven. De mens is een wezen dat zich in de loop van zijn evolutie meer en meer is gaan richten op het licht. Zijn enorme verstandelijke ontwikkeling heeft ervoor gezorgd dat het zwaartepunt zich naar boven heeft ontwikkeld en het geestelijke bewustzijn steeds ruimer werd. Dat vertaalde zich in patriarchale samenlevingen en in goden die zich niet op Aarde maar bij voorkeur ver boven in het hemelse licht bevonden. De afstand tot de ruimere dimensies werd daardoor steeds groter waarbij het reiken naar het licht en het afstand nemen van het duistere de mens nog verder van de op Aarde levende natuurkrachten bracht. Het kan gewoon niet anders dat we het contact verloren zijn. Onze verstandelijke geest zoekt verruiming. Door zijn rationele veronderstellingen weet hij ondertussen dat deze er is maar hij zoekt ze nog steeds door licht en donker tegen elkaar af te zetten.

Onze oogkleppen beperken onze kijk op de werkelijkheid. Toch is het nodig om het bestaan vanuit een dualistisch perspectief te beleven. We leven hier op de Aarde in dit universum tussen licht en donker. Dit is onze werkruimte en hier dienen we te leren omgaan met alle tegenstellingen. Niet alleen wij mensen maar elke boom, elk landschap, elke planeet en elke ster die is gemanifesteerd in het licht van dit universum heeft op dat vlak iets te verwezenlijken.

Uiteindelijk is het de bedoeling om de duale kijk op het bestaan te overstijgen en een zo ruim mogelijk beeld te scheppen. Dit is nodig wanneer we ten gronde willen begrijpen wat er momenteel met de

Aarde en haar bewoners aan de hand is. Met de realiteit die we nu geschapen hebben kunnen we onmogelijk het ruimere beeld vatten. We dienen onze oude vertrouwde oogkleppen af te leggen. Misschien kunnen we ze wel omvormen tot vleugels en daarmee opstijgen van deze eenvormige realiteit. De Aarde en het leven dat ze heeft ontwikkeld hebben het alvast nodig om vanuit een heel ander perspectief te worden gezien. Ze hebben het nodig om erkend te worden in al hun ruimere dimensies.

Wij mensen hebben deze mogelijkheid. We hebben het hart én de hersenen om de werkelijkheid te verruimen.

Ontspan je. Het is meer dan normaal dat je blik zo beperkt is. Duizenden jaren van doorgedreven verstandelijke ontwikkeling heeft je denkvermogen aangescherpt. Je brein kreeg het overwicht, je raakte uit balans en je focus richtte zich op de weg voor je. Nu is het tijd om terug te koppelen. Terug in het gevoel. Tijd om het evenwicht te herstellen.

DE VEILIGE HAVEN EN DE WIJDSE OCEAAN

De intuïtieve waarneming

Om enigszins te kunnen achterhalen hoe en waarom de Aarde en haar bewoners zich op deze manier hebben ontwikkeld, wat hun huidige transformatieproces inhoudt en waar hun toekomst in ligt besloten hebben we heel wat informatie nodig. Die is niet alleen te vinden in de ons bekende materiële en lineaire wereld maar ook en misschien vooral in alle mogelijke ruimere dimensies. Zowel het lichte als het donkere hebben ons iets te vertellen. Zowel de rust in eenheid als de chaos waarin het leven zich ontwikkelt zijn waardevol.

De rationele mens in ons wil graag van alles te weten komen over het hoe en waarom. Hij houdt van puzzelen en is er van overtuigd dat als hij genoeg stukjes weet te verzamelen hij een beeld kan scheppen van de werkelijkheid. Dit klopt ergens wel. Hij scheidt op een gegeven moment een wereldbeeld dat logisch in elkaar zit en dat ons meer klaarheid kan geven over een bepaald aspect van het bestaan. Bijvoorbeeld over wat het effect is van een regendruppel die in een bloemkelk terecht komt of over het ontstaan van het heelal. Dit levert een bruikbaar maar beperkt verstandelijk beeld op van de situatie. Om een open kijk te krijgen op zowel de verbinding tussen de druppel en de bloem als de oerknal heb je toegang nodig tot ruimere dimensies. Wat betekent de druppel voor het bewustzijn van de plant, voor het gevoel waarin het zich ontwikkelt en de energie die het uitstraalt? Wat gebeurt er met de sfeer van het hele bloemenveld als ze allemaal een druppeltje ontvangen? In welke mate draagt het ene sterrenstelsel haar kracht uit naar de rest van het universum en wat is de rol van elke individuele ster in het geheel? Wij mensen zouden het wel willen maar het is onmogelijk om toegang te hebben tot alles wat er is. We zijn als mensheid al lang het stadium voorbij dat we ooit wat kunnen krijgen op alle informatie die

voorhanden is wat betreft de gangbare aspecten van het dagelijkse leven. Laat staan dat we alle informatie uit alle mogelijke dimensies zouden kunnen leren kennen. Dat kan ons systeem niet aan. Net zoals we ons staande moeten houden in de vloedgolf van communicaties en informatie die via de media tot ons komt, zo is het nodig om uit de oneindigheid van de ruimere dimensies datgene te halen wat echt relevant is.

Om je in het ruime sop te begeven zijn er 3 dingen belangrijk: je hebt een zeewaardige boot nodig, je dient vanuit een haven te vertrekken en je moet kunnen navigeren.

Stel je bent een zeevaarder ergens begin 15de eeuw en de enige bekende wateren zijn de kustgebieden van Europa en de Middellandse zee. Af en toe durft er een roekeloze naar IJsland of de Canarische eilanden te varen, zowat het einde van de wereld. Maar jij bent één van die durvers en je gelooft niet wat de anderen beweren dat er verderop een afgrond is of iets dergelijks. Je bent het ook niet eens met het idee dat de wereld zoals we die nu kennen de enige is en je wantrouwt diegenen die het zelfs verkeerd vinden om op zoek te gaan naar een andere.

Je besluit het erop te wagen want het avontuur, de erkenning en de eventuele rijkdommen roepen en je vindt een geldschieter voor je project. Je laat een stevig schip bouwen, slaat voorraden in en monstert een ervaren en vooral daadkrachtige bemanning aan.

We hoeven ons niet de vraag te stellen wat er zou gebeurd zijn als de ontdekkingsreizigers in die periode waren thuisgebleven. Ze waren niet tegen te houden. De behoefte naar ruimte in de Europese samenleving was zo groot dat het niet anders kon dat mensen zich in het onbekende begaven. Ook al was het voor het merendeel van de Europeanen nog uitgesloten dat de wereld rond en veel uitgestrekter was.

Zoals het nu voor de huidige mens moeilijk te vatten is dat onze belevingswereld veel groter is dan de lineaire waarin we zo graag vertoeven. Maar de ruimte is groot. Te groot om ons tegen te houden.

Om je vanuit de veilige haven van de materiële dimensie op de volle zee van ruimere dimensies te begeven heb je een degelijke boot nodig. Dit betekent in de eerste plaats dat je steeds een verbinding behoudt met je innerlijke haven. Dan mag de zee die je bevaart nog zo onstuimig zijn, je blijft geaard en je behoudt de herinnering aan de vaste wal. Een boot waar elke plank goed vast zit en elk touw slijtvast is staat niet alleen voor een goed functionerend lichaam maar ook en misschien vooral voor een gezonde portie ratio. Daarover straks meer. Eerst nemen we een kijkje in de haven.

De haven wordt vaak beschouwd als een poort tot het binnenland en zoals elke poort functioneert ze steeds in twee richtingen. Hier zet je niet alleen voet op vaste vertrouwde grond, via de haven heb je ook toegang tot het ruime sop, tot de ruime dimensies. Zo'n haven of poort kan naargelang de situatie volledig energetisch zijn, zich manifesteren in een aanvoelen, in beelden of ideeën of ze kunnen in het landschap heel tastbaar en zichtbaar aanwezig zijn. Sommige mensen ervaren tijdens een meditatie op een gegeven moment de sensatie van ergens doorheen te gaan waarna ze zich in een andere wereld bevinden.

In het landschap om ons heen zijn er talloze poorten die we ofwel op een of andere manier kunnen aanvoelen of die zelfs in de materie zichtbaar zijn. Het zijn organen die het bos of het gebergte nodig hebben om een verbinding te onderhouden met een bepaalde ruimere dimensie. Zulke verbindingpunten kunnen bijvoorbeeld heel gericht geestelijk, spiritueel of juist gevoelsmatig, sensitief zijn. Bijzonder zijn de toegangen die je in het landschap kunt vinden naar de onderwereld van het dierenrijk. Een bron waar het dier in jezelf zich aan kan laven. Eigenlijk is elke plaats waar er zich twee werelden verbinden een haven.

Het is een orgaan dat de informatie uit de woelige zee van het onbestemde doorsluisst naar het veilige vasteland van de manifestatie en

omgekeerd het licht van de inspiratie tot in de diepte van de donkere oceaan brengt.

Het zijn verbindingen van energie en informatie en daarom zijn het in wezen energieknooppunten of chakra's. Ons eigen lichaam zit dus vol met talloze grote en kleinere poorten en net als in het landschap met elk zijn eigen specifieke functie.

Eentje springt eruit: de zonnevlecht. Deze omvat en bekrachtigt alle andere.

Vanuit de wirwar van de donkere werelden stuwt de zonnevlecht het bestaan krachtig tot in het licht van het leven. Andersom vervalt het uitgebluste leven doorheen de verterende zonnevlecht terug in de onzichtbare brij van de oneindige ruimte.

Niet alleen in ons eigen lichaam maar in elk "lichaam" is er zo'n "main port" aanwezig. Je kunt het rijtje afgaan. Een boom heeft een zonnevlecht net als een bos, een stuk woud, het Amazonewoud, het Zuid Amerikaanse continent, heel Amerika, de Aarde. Oef. Een stapje verder nu. Elke ster is een zonnevlecht, dus ook de Zon is een poort en een haven. De Zon met zijn plotse zonnevlammen en zijn opeenvolgende kernreacties heeft dezelfde functie als onze eigen zonnevlecht. Hij staat mede in voor de wisselwerking tussen de lichte en de donkere dimensies in ons zonnestelsel. Dus het onbestemde van alles wat we zien bevindt zich voorbij de poort die de Zon is. Verterend wat er in het licht niet meer nodig is en explosief stuwend wat er dient gemanifesteerd te worden. Zo hebben alle sterren zichzelf met al hun planeten gemanifesteerd en zijn alle sterren ergens vanuit een plek in hun sterrenstelsel tot uiting gekomen. Tot uiteindelijk alles uit een punt is ontstaan. Boem!

Elke poort fungeert als veilige haven en houdt tegelijk de belofte in naar verre einders en onbekende oorden. Ze kan open of dicht zijn, af en toe open gaan, steeds op een kiertje staan of stevig op slot zijn. Hem

forceren maakt steeds brokken. De toestand waarin de poort zich bevindt, bepaalt mede de wijze waarop jij toegang hebt tot de ruimere dimensies. Bij elke poort hoort er een of andere vorm van bewustzijn dat zowel een bewakende als een uitnodigende functie kan hebben. Een soort havenmeester dus die het ingaande en uitgaande verkeer regelt. Het toont aan dat de toegang tot de andere werelden niet altijd zo vanzelfsprekend is. Als het om een kleine verschuiving in de realiteit gaat dan verloopt dit meestal vanzelf. Wanneer je echter toetreedt tot een volledig ander rijk dan is het mogelijk dat je eerst wordt gewogen op je geschiktheid om te reizen. Sommige dimensies worden heel zorgvuldig beschermd.

Sommige wateren dienen zo zuiver mogelijk te blijven.

Als je de zee kiest is het goed om een doel te hebben maar het hoeft niet. Je kunt de onbekende werelden volgens een vastomlijnd plan bereiken of juist per toeval. Meestal spelen zowel het toeval als het plan een rol tijdens je reis. Zo kan een doel je eerst op weg helpen en richting geven om daarna de onvoorziene omstandigheden een rol te laten spelen. Op die manier blijf je onbevangen en open voor nieuwe, onverwachte informatie.

Om in de onbekende wateren van de ruimere dimensies te navigeren is je intuïtie onmisbaar. Het is je intuïtie die je de mogelijkheid geeft om door poorten te gaan en om de haven te verlaten. Het is deze gave die je in staat stelt om onderscheid te maken tussen de ontelbare mogelijkheden die de ruimere dimensies je bieden. Je intuïtie zal je navigeren in het onbestemde en klaarte brengen daar waar de duisternis heerst. Tenslotte zal het je duidelijk maken welke informatie bruikbaar is en welke overbodig of misleidend is. Er zijn natuurlijk talloze manieren waarop je intuïtie de wereld in zich opneemt en ook weer uit. Dat kunnen zowel heldere ideeën, beelden,

lichamelijke reacties of gevoelens zijns. Uiteindelijk zal alles gewogen worden in de waarachtigheid van je hart en zul je voelen en weten waar je de stevenen van je schip heen moet wenden.

Belangrijk hierbij is dat je de waarneming niet alleen beleeft maar dat je ze met de nodige afstand en logica blijft bekijken. De intuïtieve waarneming kan je soms doen verdwalen op de weidse oceanen, de rede herinnert je aan de veilige haven en de zekerheid van de sterren aan de hemel. De rede legt ook rechtstreekse verbanden. Deze maken het plaatje overzichtelijk waardoor de volgende stap, het doel van de volgende zeereis, duidelijk wordt.

De Aarde lijkt een stipje in het zonnestelsel en is nog onooglijker ten opzichte van de rest van het heelal. Toch is het nodig om ons te richten op het gehele universum indien we willen begrijpen wat er met deze planeet en haar bewoners aan de hand is. De Aarde heeft zich ontwikkeld vanuit het grotere geheel en zich ervan losgemaakt met een bepaalde reden.

Is de Aarde het land, is ze de oceaan of is ze beide? Of is ze een haven?

Ik blijf wachten. Soms heb je echt wel geduld nodig. Soms is datgene wat zich wil laten zien voorzichtig. Uiteindelijk vormt er zich een beeld. Ik zie sterren en ik merk hoe de Aarde ernaar toe wordt aangetrokken en andersom hoe deze sterren naar de Aarde reiken. Een beweging die ruimte en tijd opheffen. Het is een sterrenstelsel en het voelt heel oud aan. Vrijwel zo oud als het universum en het is doortrokken van een indringende primaire energie. Een kracht die bereid is om contact te maken met de planeet Aarde. Een kracht die de Aarde kan helpen in haar ontwikkelingsproces.

HET LEVENSLIED

Manifestatie in het licht

De zonnevlucht is het energetisch orgaan dat opent. Het opent de ruimte in jezelf en geeft toegang tot een oneindig aantal werkelijkheden. Het is tevens de bron van alles wat zich wil uiten in het licht: de bomen, het geluid dat de wind in zijn takken maakt, de wind zelf, het gevoel dat dit ruisen bij je wakker maakt en de woorden die bij je opkomen om dit allemaal te vatten in een zin.

Aan de andere kant van de zonnevlucht is het donker, althans in het duale perspectief waarbij we alles wat we niet meteen kunnen waarnemen in het verborgene plaatsen.

Als dit orgaan zo'n grote rol speelt in het ontstaan van de boom en zijn takken, wat gaat er dan aan deze creatie vooraf? Hoe ontstaat iets en vooral waarom?

In heel wat oude tradities en culturen blijkt geluid hierin een belangrijke rol te spelen. De geboorte van de wereld zou worden voorafgegaan door trillingen die geluid veroorzaken. Dit geluid wordt als toon of als lied het licht ingezongen.

Het leven ontwikkelt zich vanuit een basale trilling. Uit deze grondtoon maken er zich klanken los die op een bepaalde manier met elkaar gaan harmoniëren. De wijze waarop die zich gaan verhouden bepaalt hoe het lied uiteindelijk zal klinken. Na dit harmoniëren is er een moment van gehele sacrale stilte. Het is een samentrekken in één, een herinnering aan volledigheid, de vorming van een zaadje. Vanuit de lichtdimensie komt er nu inspiratie die het zaadje in het donker vindt en zich in het hart verbindt met de samengetrokken klanken. Uit deze bevruchting zal het geïnspireerde lied zich tenslotte in het licht manifesteren. Zoals we hebben gezien kun je manifestatie vanuit heelheid beleven en de oneindig aantal werelden ervaren als de stralen van een ster, ontstaan uit één punt.

Vanuit dualistisch perspectief worden de geïnspireerde klanken vanuit het donker in het licht gebracht. Dit gebeurt via de zonnevlucht die krachtig en door het vuur gezuiverd het lied de wereld inzingt. Net zoals wij bij het zingen vanuit de onderbuik geluid uitstoten en zo ons eigen lied laten weerklinken.

Hier komen twee belangrijke kwaliteiten van de zonnevlucht mooi tot uiting. Het houdt de toegang open tussen de onbestemde en de gemanifesteerde wereld en stuwt vanuit een primaire vurige kracht het leven in het licht. Dit levenslied verspreidt zich over de gemanifesteerde wereld waar het vorm krijgt. De klanken vonden zich in eenheid, werden geïnspireerd en "vervallen" nu in alles wat zichtbaar, tastbaar, voelbaar, ruikbaar en hoorbaar is.

Mijn favoriete acrobaat is de koorddanser. Hoog boven het publiek probeert hij balancerend op het koord zijn evenwicht te behouden. Je houdt je adem in als hij wankelt en toch vind je het schitterend als hij, om niet te vallen, eerst zijn gewicht naar rechts en dan naar links verplaatst en zo probeert de overkant te bereiken. Het is een prachtige metafoor voor het leven.

Als je in de natuur rondkijkt dan merk je dat het leven voortdurend op zoek is naar evenwicht. Alle planten en dieren zijn constant bezig zich aan te passen aan de wisselende omstandigheden. Zelfs de eik, toonbeeld van standvastigheid, moet in beweging blijven. Ondergronds dient hij uit te reiken naar water, lucht en mineralen en bovengronds naar lucht en zonlicht. Hij moet zich staande weten te houden in de wind en zich verdedigen tegen aanvallen van insecten en bacteriën. Dit voortdurend zoeken tussen niet teveel van het ene en niet te weinig van het andere zorgt voor een labiele situatie waarin de boom voortdurend naar evenwicht dient te zoeken. Dat is niet erg, dat is eigen aan zijn leven. Het maakt dat de eik zich steeds opnieuw moet richten en zo telkens weer andere antennes gaat uitsteken waardoor hij een veelheid aan nieuwe impulsen en informatie kan opnemen.

Evenwicht zoeken is je keer op keer heroriënteren en aanpassen. Stabiliteit is goed voor even maar maakt je uiteindelijk kwetsbaar wanneer de omstandigheden rondom jou wisselen. Als de eik niet anticipeert op de toenemende voorjaarsstormen door zijn wortelgestel uit te breiden dan stelt hij zichzelf zwak op. Maar om meer wortels te ontwikkelen heeft hij meer fotosynthese en dus meer bladeren en takken nodig. Balanceren.

Dit evenwicht zoeken vinden we niet alleen terug in ons eigen leven of dat van bomen. Je komt het overal tegen in de natuur, tot op elementair niveau.

Fundamenteel ontstaat het leven door het heen en weer gaan van energie tussen twee polen. Op een gegeven moment is de verbinding tussen hier en daar in balans gekomen en is er even stabiliteit. Eenheid. Deze situatie is echter tijdelijk. Nieuwe omstandigheden vragen nieuwe aanpassingen. Zo begint het zoeken opnieuw.

Wanneer zich uit de grondtoon klanken vormen die zich gaan harmoniëren dan is dit het zoeken naar een nieuw evenwicht. Ergens is er een verandering gekomen die vraagt om een bepaalde aanpassing. De eenheid is even de balans kwijt en hervindt het door nieuwe antennes uit te steken die uitreiken naar nieuwe impulsen. Naar inspiratie. Vanuit eenheid vervalt het leven in veelheid en vanuit veelheid zoekt het leven de eenheid. Dit is de onderliggende aandrijfkraft die het systeem draaiende houdt. Het verlangen om te hervinden van wat verloren is gegaan is het geheim van het leven. (oeps, verklapt...)

Elke manifestatie en alle levensvormen hebben de neiging om te stagneren. Ze vinden de balans maar ze blijven op een gegeven moment lang, te lang in een situatie vastzitten en zijn daardoor niet in staat om zich aan te passen aan veranderende situaties.

De eik is uiteindelijk toch omgewaaid.

Stagnatie wordt veroorzaakt door een gebrek aan levenskracht. Dat hoeft niet meteen te wijten te zijn aan een of andere blokkade in het systeem. Op een gegeven moment is het gewoon op en neemt het leven een einde.

We weten allemaal hoe dode bladeren en dierlijke resten worden afgebroken tot vruchtbare compost en als voedingsbodem gaan dienen voor nieuw leven. Dit afbreken van wat niet meer bruikbaar is gebeurt zowel op het kleinste elementaire als op het grootste universele niveau. Alles wat zich ooit heeft gemanifesteerd vanuit de onbestemde dimensie zal zich op een of andere dag weer uitgeleefd daarin terugtrekken. De eerste fase van deze ontbinding gebeurt opnieuw, maar in omgekeerde richting, door de zonnevlucht. Het vuur van dit orgaan zorgt voor de eerste vertering en maakt dat het uitgezongen lied weer in losse klanken uit elkaar valt.

Een zonnevlucht is een krachtig stuwend energetisch orgaan dus het is ergens verwonderlijk dat het stervende leven hiernaar toe wordt aangezogen. Om dit te begrijpen moeten we gaan kijken wat er in het heelal gebeurt met hemellichamen die stervende zijn. Als een ster van een voldoende groot kaliber zonder brandstof valt, als de kernreacties binnenin zijn uitgeput, dan krimpt hij ineen tot één punt. De massa is zo groot dat hij alles opslokt wat ook maar enigszins in de buurt komt. Zelfs licht. Zo'n ontbindende ster vormt een zwart gat. De wetenschap gaat ervan uit dat ze bestaan en dat ze alles opnemen wat niet aan hun aantrekkingskracht kan weerstaan.

De mens heeft in zijn energetisch systeem ook zoiets als zwarte gaten. In feite heeft elke chakra er eentje maar de grootste en dus de meest donkere bevindt zich aan de achterzijde van de zonnevlucht. Ze horen bij elkaar, ze zijn elkaars tegenpolen en ze houden elkaar in evenwicht. Terwijl de zonnevlucht de toegang is tot de gemanifesteerde wereld kun je het zwarte gat beschouwen als de eigenlijke poort tot de onbestemde

dimensie. Het zwarte gat aan de achterzijde van onze rug trekt het van levenskracht en samenhang ontdane leven naar zich toe net zoals een zwart gat in de ruimte de uitgebluste ster en al het omringende naar zich toetrokt. Hier wordt alles ontbonden en weer tot één punt, tot eenheid samengebracht waarna het zich oplost in het onbestemde. Recentelijk is ontdekt dat zwarte gaten in de ruimte toch licht zouden uitstralen. Het is het meest "lichte" licht dat er is. Het heeft zijn bestaan gevonden in het evenwicht met de meest donkere duisternis van het zwarte gat.

Wanneer een koorddanser hoog boven de grond het evenwicht probeert te vinden dan is hij meer dan alleen bezig met het balanceren van zijn lichaam. Hij zoekt het evenwicht in zichzelf. Een innerlijke balans die eerder met vertrouwen heeft te maken dan met het verdelen van gewicht. Ergens diep vanbinnen zal zijn lichte kant zich evenwaardig weten aan zijn donkere kant, althans toch op het moment dat hij als koorddanser boven op het touw staat en het evenwicht weet te vinden. Op Aarde beleven we dit zoeken naar evenwicht voortdurend door de schijn gestalten van de Maan. Licht en donker, manifestatie en onbestemdheid, mannelijk en vrouwelijk wisselen zich in een gestaag tempo af. Elke nacht laat de Maan weer een ander aspect zien maar 4 keer per 29 dagen laat ze zich op een heel uitgesproken manier zien. Tijdens de nieuwe maan is de vorm rond en dus uitermate vrouwelijk. Het donkere maakt dat de poort tot het onbestemde openstaat. Het is een moment voor nieuwe inspiratie. De volgende fase is het eerste kwartier. Hier speelt de rechte lijn (de terminator) tussen licht en donker een voorname rol. Het is de gestalte van de Maan waarbij het mannelijke uit het heelal zich via de verlichte halve maan aanbiedt op Aarde. Het is ook het moment waarbij het donkere onbestemde en het in het licht gemanifesteerde perfect in balans zijn. Daarna volgt de gewassen volle maan. Hier is haar schijn gestalte weer helemaal vrouwelijk en wel op een expressieve, manifesterende wijze. Het stuwt vrouwelijke kracht naar de Aarde toe. Niet alleen de mens maar heel de

natuur reageert hierop uitermate sterk. Tenslotte volgt er opnieuw een lineaire mannelijke tweedeling tijdens het laatste kwartier tussen het onbestemde en gemanifesteerde.

De scheiding tussen licht en donker is een van de meest fundamentele. Dat laat de Maan in haar cyclus telkens op schitterende wijze zien. Je zou kunnen stellen dat het de belangrijkste spirituele tweedeling is. In de grootste duisternis van het zwarte gat heerst er een evenwicht met het meest verheven licht. Net zoals de donkere materie van een edelsteen de bijzondere fonkelingen van het licht omsluit.

Ooit, men schat zo'n 13,7 miljard jaar geleden, vond er een manifestatie plaats waar wij en alles om ons heen het gevolg van zijn. Deze geboorte vanuit de donkere onbestemde dimensie van het heelal in het zichtbare licht gebeurde uit één enkel punt en verliep met een zodanige kracht dat alles wat er toen is ontstaan de vrije ruimte in werd geslingerd. Een beweging die zich nog steeds verderzet. Uit deze primaire krachtbron ontstonden er gaswolken waaruit er zich sterren ontwikkelden die op hun beurt allerlei vormen van materie en gas uitstootten. Dit sterrenafval vormde uiteindelijk planeten, kometen en meteorieten. Vanuit deze eerste manifestatie, uit dat ene verdichtte punt, heeft het heelal zich geopenbaard in een oneindig aantal zichtbare, voelbare en tastbare vormen. Steeds opnieuw, telkens door een primaire stuwende kracht werd het leven het licht in geslingerd. Doorheen de oerknal, doorheen de sterren en uiteindelijk doorheen elke zonnevlecht in elk organisme. Het is een voortdurende uiting van levensliederen in een verlangen naar het hervinden van evenwicht.

Is zingen niet aanraken wat ernaar verlangt om geheeld te worden?

Ooit zullen in dit universum alle sterren en sterrenniveaus opgebrand zijn en uitdoven. Misschien is dit het moment waarop het uiteindelijke evenwicht zal zijn gevonden in een concentratie in één. Alles wat is zal

dan verdwijnen in de duisternis van zijn eigen onbestemde dimensie.

Om ergens anders weer te verschijnen in het licht.

Het is opnieuw een dualistische kijk op de werkelijkheid maar wel een die nodig is om ons bestaan, dat van het leven om ons heen, dat van de Aarde en de hele kosmos in een breder perspectief te plaatsen. Alles en iedereen is op dezelfde manier ontstaan. Alles en iedereen zal op dezelfde manier ook weer gaan. We zijn op dat vlak, en op zoveel andere vlakken niet zoveel verschillend van de rest van het heelal. We worden allemaal de wereld ingezongen en we maken deel uit van hetzelfde lied.

Vanuit een onpeilbare diepte, vanuit een niet te vatten veelheid, vanuit onhoorbare klanken, vanuit een onuitputtelijke bron, vanuit de achterzijde die vanaf de andere kant gezien de voorzijde is, vanuit een vruchtbare duisternis weerklinkt er een lied. De klanken ervan ademen in en uit.